

המשוואה המושלמת- לוי ליאורה

מה כבר יש לספר על שנתי הראשונה בבית הספר היסודי? שהיה "אחלה"? הייתה חוויה מרגשת? היה "משהו- משהו", "אקסטרא – אורדינר? אולי. הסיפור שלי הוא דווקא מעשיה: מעשה בסטודנטית אמביציוזית, חרוצה, אנרגטית, שצריכה שהכל "ידפוק כמו שעון" בכל שעה, בכל יום ובכל מצב, אם זה בלימודיה המפרכים, אם זה בעבודתה כסטאג'רית בשנתה הראשונה בבית ספר היסודי ואם זה בעבודותיה הנוספות. אך מה לעשות, חרף מאמציה ותימרוניה למצוא את הנוסחה לקבלת המשוואה המאוזנת לבצע את עבודתה בצורה הטובה ביותר בין כל המקומות הנ"ל, ישנם משתנים נוספים, המשפיעים על המשוואה הזו **ללא שליטתה.**

ה"משתנה" הראשון או ה"ראשונה" הוא בעצם המורה היקרה הנוספת לחינוך גופני בבית ספרי, שלהלן תכונה "פטימה" (וכשמה כן היא). פטימה היא מורה לחינוך גופני לכיתות א'-ב', המלמדת, הפלא ופלא, שלישי משרה בבית ספרינו המהולל וחצי משרה נוספת בבית ספר יסודי אחר. עם כניסתי לבית הספר ללימוד שלישי משרה (מלבד שעותיה של פטימה), מזימותיה של פטימה החוזרות והנשנות החלו צוברות תאוצה; היא לא נמה, לא קפאה על שמריה ו"חיפשה" אותי על קוצו של יוד. אסביר למה כוונתי: ההפסקות בבית ספרי מחולקות לשתיים בשני זמנים שונים, על מנת שהילדים הבוגרים יותר לא יציקו לקטנים מהם: הפסקת התלמידים ה"קטנים" (א'-ב') והפסקת התלמידים ה"גדולים" (ג'-ו'). על כל מורה, טרם הוא מוציא את תלמידיו להפסקה לדאוג להימצא עימם בהפסקת האוכל. באחת מההפסקות, המנהלת זימנה אותי אליה לשיחה, ונוצרה סיטואציה בה תלמידי היו לבד בכיתה בהפסקת האוכל. נחשו מי קפצה על המציאה לרוץ לפרסם בחוצות ירושלים ובפרוזדורים שאיני בכיתתי עם תלמידי??? ניחשתם נכון, זוהי פטימה המהוללת! בהיותי משוחחת עם חברותיי המורות בחדר המורים (יש לציין ששאר הצוות פשוט מקסים), אני חשה פתאום טפיפה על גבי: "מדוע לא היית עם הילדים בהפסקת האוכל??? קול גא, צווחני, רוגז ומאיים שואל אותי לנוכח חדר המורים כולו. "מה זה ענייך? עניתי בביטחון ובקול קורא: תתעסקי בעניינים שלך ואל תתערבי בשלי!" חוצפתה של פטימה פשוט חוצה גבולות. והרי, שזהו סיפור אחד מיני רבים.

המשתנה השני שהפריע לאיזון משוואתי המושלמת הוא פ-ט-י-מ-ה! כן כן, היא מכה שנית (ושלישית, ורביעית....) אך הפעם חברה היא למורה לחינוך גופני, שעובד משרה מלאה בביה"ס, שיכונה מעתה "כדורי". בבוקר יום שטוף שמש קייצי ניגשו אליו שני המורים לחנ"ג בביה"ס, ואמרו לי שהמנהלת

מכנסת אותנו בזה הרגע לישיבה (לכל הצוות). כששאלתי על מה ה"ישיבה", נאמר לי: "היא רוצה לומר לנו כמה מילים....". נכנסתי למנהלת ולתדהמתי הרבה כדורי החל לדבר על כך, שנעלם ציוד מידי יום שלישי בביה"ס, שזהו היום היחיד בו רק אני נמצאת. הוא טען, שנעלמו מספר כדורי רגל, חישוקים ועוד שאר ירקות. אמנם אני היחידה שנמצאת בימי שלישי בביה"ס, אך מעולם לא נתתי לגיל הרך כדורי רגל!!!! ובשיעורים האחרונים, הסמוכים ל"ישיבה" אף לא השתמשתי בחישוקים. הדבר הכעיס אותי מאוד, שכן מדוע הם לא פנו אליי באופן אישי? הייתכן שרצו להצביע אצבע מאשימה כלפינו בנוכחות המנהלת? הרגשתי שהכניסו לי סכין בבטן, ולקחתי את זה אישית (מה שאני לא נוטה בדרך כלל לעשות), כי באמת נפגעת. ככה לא מתנהגים, ולא משנה מהי הסיטואציה.

אם כן, מעללי פטימה את כדורי לא הסתיימו באלו המעשיות, אך כמו בסיפור סינדרלה- הטוב מנצח!

כאשר התקריות הללו הגדישו את הסאה ובאמת כלו כל הקיצים, פניתי למנהלת וסיפרתי לה את שעוללו לי השניים. המנהלת הייתה אמפתית, הקשיבה בחמלה ואמרה: "המשיכי להתנהג כרגיל. אל תמושי מהדרך בה את הולכת. אני יודעת מי את, מה את ומהן יכולותייך. איני מקשיבה לאף מילה שאומרים השניים, הם מדברים מתוך ייאוש, מתוך קנאה, משום שאת מאיימת עליהם, על שניהם". קפאתי במקום ולא הבנתי על מה היא מדברת, עד שנפל לי האסימון ובאמת הבנתי, שפטימה מרגישה מאוימת (כדורי נגרר אחריה בלית ברירה). כנראה שזה נשגב מבינתי להבין שהיא מקנאה, הרי על מה ולמה? אני בחיים לא אקח לפלוגי את המשרה, על אחת כמה וכמה שהיא קולגה למקצוע? אני תמיד חביבה לסובבי וכולם אוהבים להיות בחברתי. אזי אולי נכון הדבר?

ייתכן. אז הנה, מצאתי את הנוסחה להשלמת המשוואה במלואה: **לא אמוש מדרכי לעולם.**

ואתם- אל תמושו מדרככם, לעולם. התעלמו ממשנתנים סביבתיים שמפריעים לכם לאזן את

המשוואה, ורק כך תמצאו את המשוואה המושלמת. ותאמצו את זה, זה עובד!